

Αδιέξοδη... Εξοχή

Γιάννης Ροζάκης και Ιωάννα Παγιατάκη στην Εξοχή

Ο Μάρτιν Κριμπ είναι πολύ λίγο γνωστός στην Ελλάδα, αφού έχουμε δει μόνο το έργο του «Απόπειρες ζωής» που ανέβηκε το 1999 από την Ασπα Τομπούλη στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου. Τώρα στο «Εμπρός» η σκηνοθέτης καταπιάνεται με το τελευταίο του πόνημα, την «Εξοχή», που έδωσε την πρεμιέρα του στο «Royal Court» του Λονδίνου τον Μάιο του 2000.

Ο 46άχρονος Βρετανός συγγραφέας, επηρεασμένος από την πιντερική δραματολογία όσον αφορά τουλάχιστον μια ιδιαίτερη ευαισθησία στη γλώσσα, όπως άλλωστε ο ίδιος επισημαίνει, έχει κι αυτός με τη σειρά του επιδράσει πάνω στη γραφή νεότερων δημιουργών της χώρας του. Η Σάρα Κέιν, για παράδειγμα, ομολογούσε απεριόριστο θαυμασμό στη δουλειά του.

Προκλητικός όσο και αινιγματικός, με λόγο ιδιόρρυθμο ελλειπτικό που δίνει ουσιαστική

σημασία στον ρυθμό των σιωπών και των παύσεων, γεμάτος ανατροπές, «ασυνέχειες», μετέωρες φράσεις και ημιτελείς απαντήσεις, ερεθίζει τη φαντασία του θεατή και τον εμπλέκει στους προβληματισμούς του για μεγάλο διάστημα μετά το τέλος της παράστασης.

Στην «Εξοχή» ο Κριμπ επεξεργάζεται με εξαιρετική δεξιότητα τους στιλπνούς διαλόγους του, εμβασθύνοντας στις άγριες αντιφάσεις που κρύβονται κάτω από την επίφαση των λέξεων. Επιπλέον η καθαρή του ματιά, η ανοιχτή φόρμα, η μουσικότητα, η ποίηση, το υποδόριο χιούμορ αλλά και ταυτόχρονα το χαστικό εσωτερικό τοπίο, που αναδύεται για να αναιρέσει την φαινομενικά ρεαλιστική δομή του κειμένου, συμβάλλουν στη δύναμη της γραφής του. Μια γραφή, που η μετάφρασή της στα ελληνικά δικαιώθηκε στα χέρια της Χριστίνας Μπάμπου-Παγκουρέλη και αποτέλεσε το κύριο μέλημα της σκηνοθεσίας.

Ωστόσο, στην τελευταία περίπτωση, μια τέτοια προσέγγιση προϋποθέτει αφενός απόλυτη κατανόηση των προθέσεων του συγγραφέα και αφετέρου εμπνευσμένη διδασκαλία των ηθοποιών. Η Ασπα Τομπούλη δεν μπορεί

σε να ανταποκριθεί σε κανένα από τα παραπάνω αιτήματα και οδήγησε τους ερμηνευτές σε λανθασμένους δρόμους - παρότι είχε στη διάθεσή της τον πολύ καλό και έμπειρο Γιάννη Ροζάκη και την νέα ταλαντούχα Ιωάννα Παγιατάκη.

Ο μύθος, τέλος, αυτού του έξοχου έργου, είναι σε πρώτο επίπεδο απλός. Ενα ζευγάρι πάει στην εξοχή με την προσδοκία να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή. Αλλά η αναφορά στην ουτοπία μιας ειδυλλιακής Αρκαδίας, που εξύμνησε ο Ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος, διαλύεται πολύ γρήγορα έχοντας ως αφορμή τη «μυστηριώδη» εισβολή μιας κοπέλας. «Στο μυαλό μου, παρατηρεί ο Κριμπ, υπάρχει μια απλή εικόνα, που μοιάζει με το ποίημα του Καβάφη "Η Πόλη", το οποίο λέει ότι όπου και να πας φέρνεις μαζί τα προβλήματά σου...»

a